

ISUS ME VOLI

DAVID ZAFIR

Prevela s nemačkog
Irena Lea Janković

■ Laguna ■

Naslov originala

David Safer

JESUS LIEBT MICH

Roman

Copyright © 2008 by Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek
bei Hamburg

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za sve citate iz *Svetog pisma* korišćeni prevodi: Đ. Daničića
(*Stari zavet*) i V. Karadžića (*Novi zavet*).

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Marion, Bena i Danijela
...volim vas*

1

Isus nikada u životu nije izgledao ovako, pomislila sam kada sam ugledala platno *Tajna večera* u pastorskoj kancelariji. Ipak je bio bliskoistočni Jevrejin. Zašto na većini slika izgleda kao jedan od *Bi Džiza*?

Nisam otišla dalje u svom razmišljanju jer je u kancelariju ušao pastor Gabrijel, stariji gospodin s bradom, pospanih očiju i duboko urezanih bora od briga koje zasigurno dobija svako ko preko trideset godina mora da se baka s ovčicama.

Bez ikakvog pozdrava me je upitao: „Voliš li ga, Mari?“

„Da... eee... naravno da volim Isusa... izvrstan čovek...“, odgovorila sam.

„Mislim na čoveka za koga hoćeš da se udaš u mojoj crkvi.“

„Oh...“

Pastor Gabrijel je uvek postavljao ovako indiskretna pitanja. Većina ljudi u Malenteu, našem mestašcetu, smatra da se on veoma ozbiljno zanima za ljude. Nasuprot njima, lično sam uverena da je samo neverovatno znatiželjan.

„Da“, odvratila sam. „Naravno da ga volim.“

Moj Sven je stvarno čovek dostojan ljubavi. Blaga osoba. Neko kraj koga se osećam zaštićenom, kome ni najmanje ne smeta da bude sa ženom čiji je indeks telesne mase povod za žalopojke. Ali pre svega: mogu da budem sigurna da me Sven neće prevariti sa stjuardesom – kao moj bivši, Mark, za koga sam se nadala da će se jednom krčkati u paklu. I da će na njega paziti veoma kreativni demoni.

„Sedi, Mari“, zatražio je Gabrijel i primakao fotelju za čitanje pisaćem stolu. Sela sam i utočila u tamnu sedamdesetogodišnju kožu, a Gabrijel je zauzeo mesto za svojim stolom. Morala sam da gledam pravo u njega i bilo mi je odmah jasno: to je jedan od njegovih apsolutno promišljenih uglova posmatranja.

„Dakle, namerila si da se udaš za njega u crkvi?“, upitao je Gabrijel.

Ne, nego u kokošinju, došlo mi je da mu nervozno odgovorim, ali sam mu odvrtila najljubaznijim mogućim tonom: „Da. Želela bih s vama da porazgovaram o tome.“

„Na to imam samo jedno pitanje, Mari.“

„A to je?“

„Zašto hoćeš da se venčaš u crkvi?“

Iskren odgovor na to glasio je: jer ne postoji ništa neromantičnije od venčanja u gradskoj opštini. Kao i da sam još kao devojčica maštala o crkvenom venčanju u belom i da to činim još uvek, mada mi glava govori da nema ničeg kičastijeg od toga. Ali koga još pa zanima šta kaže glava kada je u pitanju venčanje?

Ipak mi se učinilo da nije baš uputno da to priznam, zbog onoga do čega mi je stalo. Zato sam zamucala, uz najbolji osmeh koji sam uspeła da namestim: „Ja... osećam duboku potrebu da se u crkvi... pred Bogom.“

„Mari, uopšte te ne viđam na božjoj službi“, prekinuo me je Gabrijel oštro.

„Ja... ja... prezauzeta sam poslom.“

„Sedmog dana treba da miruješ.“

Odmaram se sedmog dana, odmaram se ja i šestog. Pravim se bolesnom i nekim od prvih pet dana kako bih se odmarala, ali to svakako nije ono na šta je Gabrijel mislio.

„Bila si sumnjičava prema Bogu još na mojoj nastavi za prvo pričešće“, podsetio me je Gabrijel.

Kakvo pamćenje ima ovaj čovek kada se još uvek seća toga! U to vreme sam imala trinaest godina i bila sam s kul tipom Kevinom. U njegovom zagrljaju osećala sam se kao na nebu i s njime sam doživela svoj prvi filmski poljubac. Ali nažalost nije nameravao samo da me ljubi, stalno je pokušavao da zavuče ruku ispod mog džempera. Nisam to dopustila jer sam smatrala da za to još ima vremena. Bio je to stav koji nije delio sa mnom. Zato je na neobaveznom delu proslave prvog pričešća zavukao ruku ispod džempera nekoj drugoj – i to na moje oči. Za mene se u tom trenutku srušio svet koji sam poznavala do tada.

Nije moglo da me uteši ni to što je Kevin grudi one druge tretirao osećajno koliko i pekar zemičke dok ih mesi. Čak nije mogla da me umiri ni moja dve godine starija sestra Kata, mada je rekla lepe stvari kao: „Ni najmanje te ne zaslužuje“, „On je budala“, ili „Treba ga masakrirati.“

Tako sam otrčala kod Gabrijela i u suzama ga upitala: „Kako ima Boga, kada na svetu postoji takva gadost kao što su ljubavni jadi?“

„Sećaš li se šta sam ti na to odgovorio?“, upitao je Gabrijel.

„Bog dopušta ljubavne jade jer je ljudima dao slobodnu volju“, odvrtila sam unjkavim tonom.

Sećala sam se i toga da sam u to vreme smatrala da je Bog hladno mogao da Kevinu oduzme datu slobodnu volju.

„I ja imam slobodnu volju“, rekao je Gabrijel. „Ostalo mi je malo vremena do penzionisanja i više ne moram da poklanjam poverenje nikome u čiji strah od Boga nisam uveren. Sačekaj moga naslednika. Dolazi za šest meseci.“

„Ali mi hoćemo da se venčamo odmah!“

„I to je sada moja briga, je l’...?“, upitao je zajedljivo.

Ćutala sam i pitala se: sme li pastoru da se zalepi čuška?

„Ne sviđa mi se kada se moja crkva koristi kao pozornica“, objasnio je Gabrijel i prodorno me pogledao. Osetila sam se krivom – bes mi je prerastao u sveobuhvatnu grižu savesti.

„Znaš da u mestu ima još jedna evangelistička crkva“, rekao je Gabrijel.

„Ali... ne želim da se udam u njoj.“

„A zašto?“

„Jer... jer...“ Nisam znala treba li da mu kažem. Ali ionako je bilo svejedno. Pastor Gabrijel očito nije imao dobro mišljenje o meni. Tako sam tiho izustila: „Jer su se u toj crkvi venčali moji roditelji.“

Iz nekog budalastog razloga Gabrijel se smekšao: „Oko trideset pete si, morala si do sada da prevaziđeš razvod svojih roditelja?“

„Jasno... jasno je da sam to već učinila. Bila bih glupa da nisam“, odgovorila sam. Naposletku, imala sam iza sebe nekoliko sati terapije – sve dok mi to nije postalo preskupo. (Na kraju krajeva, trebalo bi obavezati sve roditelje da detetu čim se rodi otvore štednu knjižicu, tako da kasnije odatle može da plaća svoje psihologe).

„Ali i pored toga strahuješ da će ti doneti nesreću ako se udaš u crkvi u kojoj su ti se venčali roditelji?“, pritiskao me je Gabrijel.

Posle kraćeg oklevanja sam klimnula: „Sujeverna sam.“

Osmotrio me je iznenađenim pogledom, ali i punim razumevanja. Očito je upravo proradila njegova hrišćanska ljubav prema bližnjem.

„Saglasan sam“, rekao je. „Mogao bih ovde da te venčam.“

Nisam mogla da poverujem: „Vi... vi ste anđeo, pastore!“

„Znam“, odvratio je i nasmešio se приметно setno.

Kada je Gabrijel shvatio da sam to uočila, pokazao mi je da odem. „Brzo, pre nego što se predomislim.“

Poskočila sam s olakšanjem i požurila prema vratima. Tada mi je pogled pao na jedno drugo platno, ovoga puta bilo je prikazano Isusovo uskrsnuće. Pomislila sam: stvarno izgleda kao da će sada da zapeva *Ostati živ*.

2

„Pa rekao sam ti da je pastor Gabrijel veoma ljubazan čovek“, kazao je Sven, dok mi je masirao stopala na sofi, u našem slatkom stančiću u potkrovlju. Radio je to baš rado – za razliku od ostalih muškaraca – što sam smatrala retkom genetskom mutacijom. Moji bivši momci uglavnom me nisu masirali duže od deset minuta i za takav sjajan učinak očekivali su seks. Naročito stjuardessin ljubavnik Mark, za koga sam se nadala da će se za njega u paklu pobrinuti izuzetno kreativni demoni, ôbučeni za kastriranje na prastari način.

Kada sam se u trideset petoj upoznala sa Svenom bila sam sama, a moj seksualni život više nije postojao. Kad god bih ugledala neku ženu s decom, osetila bih kako mi otkucava biološki sat. Moje inače sumnjivo samopouzdanje bilo bi iznova uzdrmano kad god bi mi te premorene majke uputile sažaljiv osmeh i rekle mi da jedino s decom žena može da se oseća srećnom i ispunjenom. U takvim trenucima mogla

sam sebe da umirim jedino pesmicom koju sam sročila posebno za takve situacije: „Nemam trudničke strije – tra, la, la, tra, la, la! Nemam trudničke strije, tra, la, la, tra, la, la, hej!“

Pokušala sam čak da izađem na kraj i s činjenicom da ću završiti kao starice koje sedam meseci posle njihove smrti u dvosobnom stanu slučajno pronalazi neka ekipa za raščićavanje. Tada sam srela Svena.

Prethodno sam u kafeu u Malenteu usputno preglasno pevala svoju pesmicu o trudničkim strijama, baš naspram mlade majke koja mi je užasno išla na živce. Srećna i ispunjena majka pokazala mi je koliko je osećajna: sasula mi je kafu u lice. Sapplela sam se, poletela i udarila o čošak nekog stola. Zadobila sam posekotinu na čelu. Odvezla sam se u bolnicu prvim taksijem i – tamo me je primio Sven. Radio je tu kao bolničar i nije bio neka iznenađujuća lepota. Od tada se međusobno veoma pazimo. Kada sam zaplakala dok su mi šili ranu – dodao mi je maramicu. Kada sam jadikovala zbog mrlje na lepoj bluzi – tešio me je. A kada sam mu se zahvalila na svemu – pozvao me je na picu. Petnaest pica kasnije, preselila sam se kod njega i bila presrećna što nikada neću morati da vidim svoj dvosoban stan.

Osamdeset četiri večere kasnije, Sven mi je na najpropisniji način ponudio brak: na kolenima, s predivnim prstenom koji ga je koštao barem čitavu mesečnu platu. Uz to je svojoj dečjoj fudbalskoj ekipi, koju je trenirao u slobodno vreme, dao zadatak da naprave ogromno srce od ruža i da zapevaju *Čitavo moje srce je tvoje*.

Upitao me je: „Želiš li da mi budeš žena?“

Na tren sam pomislila: ako sada kažem ne, deca će ostatak života biti ometena.

Potom sam duboko dirnuta odgovorila: „Naravno da želim!“

Sven mi je upravo masirao stopala posebno blagim uljem za masažu, s veštačkim mirisom ruže, kada mi je pogled pao na *Malenter kurir*. Sven je zaokružio neki oglas za nekretnine.

„Ti... si ovo označio?“

„To je područje za novogradnju u kome možemo da sebi priuštimo zemljište.“

„A... zašto bismo to gledali?“, upitala sam uznemireno.

„Pa nešto veće ne bi bilo loše... ako nameravamo da imamo decu.“

Decu? Je l' on to upravo pomenuo decu? U svom samačkom životu, jesam ljubomorno zurila u majke, ali od kada sam bila sa Svenom, smatrala sam da imam još nešto vremena pre nego što sa zombijskim kolotovima oko očiju počnem da objašnjavam drugima kako sam ispunjena.

„Ja... smatram da bismo mogli još malo da uživamo kao par“, predložila sam.

„Meni je trideset devet, tebi trideset četiri. Sa svakom godinom koju čekamo povećava se rizik da dobijemo omešteno dete“, objasnio je Sven.

„Divan ti je način na koji uveravaš ženu da treba da rodi“, odvrtila sam pokušavajući da se nasmešim.

„Izvini.“ Sven se uvek odmah izvinjavao.

„U redu je.“

„Ali... ipak želiš dete?“, upitao je.

Nisam znala šta da odgovorim. Želim li uistinu dete? Moj predah u govoru opasno se približavao minuti ćutanja, što je u Svenu probudilo dodatnu nesigurnost pa je upitao: „Nije li tako, Mari?“

Samo da ne bih morala da gledam tog dragog čoveka kako pati, našalila sam se: „Naravno, petnaest komada.“

„Fudbalski tim plus rezervne igrače“, nasmejao se pre-srećan. Potom mi je poljubio leđa. Time je tradicionalno počinjala predigra, ali mu je ovoga puta trebalo veoma dugo da me zagreje.

3

„Sistem za prečišćavanje vode star je trideset godina“, kucala sam bez imalo volje naslov svog novog članka za naslovnu stranu. Kada sam završila novinarsku školu, još uvek sam se nadala mestu u nekom časopisu kao što je *Špilj*, ali za to sam morala da imam bolji prosek od 2,7. Tako sam se prvo obrela u Minhenu, u časopisu *Ana*, magazinu za modernu ženu, u kome sam mogla da privučem pažnju na najviše pola stranice. Nije to bio neki posao iz snova, ali boljih dana sam se osećala kao Keri iz serije *Seks i grad*. Doduše, da bih bila što i ona nedostajao mi je budžet s pet nula za firmirane krpice i isisavanje sala.

Možda bih dovek ostala u *Ani*. Ali, nažalost, tamo je glavni urednik bio Mark. Bio je, nažalost, izuzetno šarmantan. Nažalost, bili smo par. Prevario me je, nažalost, s vitkom stjuardesom. Na to, nažalost, nisam reagovala baš razumno, kao što je trebalo: pokušala sam da ga pregazim autom.

Pa, dobro, ne baš istinski.

Ali je morao malo da odskoči s puta.

Posle ove akcije dala sam otkaz u *Ani*. Sa svojom mršavom biografijom i na ispošćenom novinarskom tržištu, nisam našla drugo mesto do ovo u *Malenter kuriru*, a i njega sam dobila samo zato što je moj otac poznavao izdavača. S trideset i jednom godinom vraćanje u rodno mesto za mene je predstavljalo isto što i hodanje unaokolo s natpisom: „Hej, u životu sam praktično potpuni gubitnik.“

Prednost rada u nekoj ovakvoj prašnjavao redakciji bila je ta što sam imala dovoljno vremena da razmišljam o rasporedu sedenja na svadbi – što je poznato kao nauka za sebe. Posebno me je zaokupljalo pitanje gde da smestim svoje razvedene roditelje. Dok sam time razbijala glavu, u redakciju je stupio tata i stvar oko rasporeda sedenja još više zakomplikovao. Usloznavanje koje je izazvalo migrenu.

„Hitno moram nešto da ti ispričam“, pozdravio me je. Iznenadilo me je što mu je inače blede lice donekle blistalo. Bogato je naneo kolonjsku vodu, a retka kosa mu je začudo bila začesljana.

„Tata, može li to malo da sačeka?“, upitala sam. „Nemam vremena. Moram da napišem neki članak o svemu što nisam želela da saznam o uklanjanju fekalija.“

„Imam prijateljicu“, izletelo je iz njega.

„Ti... ti... To je predivno“, promucala sam i zaboravila na fekalije.

Tata ima prijateljicu? To je bilo pravo iznenađenje. Zamislila sam kako bi mogla da izgleda ta žena: starija dama. Možda iz crkvenog hora? Ili neka pacijentkinja iz njegove urološke ordinacije (mada njihov prvi susret nisam baš želela sebi da predstavim).

„Zove se Svetlana“, blistao je tata.

„Svetlana?“, ponovila sam pokušavajući da izbijem sebi iz glave sve predrasude o zvučnim slovenskim ženskim imenima. „Zvuči... lepo...“

„Ne samo da je lepa, ona je divna“, zablistao je još više.

Bože blagi, zaljubljen je! Prvi put posle više od dvadeset godina. Mada sam mu to uvek želela, sada mi nije bilo sasvim jasno kako bi trebalo da gledam na to.

„Sigurno ćeš se razumeti sa Svetlanom“, rekao je tata.

„A, je l’?“

„Vršnjakinje ste.“

„Šta?“

„U svakom slučaju, gotovo da je tako.“

„Šta to znači? Ima četrdeset?“, upitala sam.

„Ne, ima dvadeset pet.“

„Koliko ima?“

„Dvadeset pet.“

„KOLIKO?“

„Dvadeset pet.“

„KOOOLIKO?“

„Što stalno to pitaš?“

Zato što mi se mozak približavao topljenju jezgra pri pomisli da moj otac ima dvadesetpetogodišnju prijateljicu.

„Odakle, odakle je tačno?“, upitala sam ne bih li zadržala pribranost.

„Iz Minska.“

„Rusija?“

„Belorusija“, ispravio me je.

Nervozno sam gledala unaokolo u nadi da nas tu negde špijunira skrivena kamera.

„Znam na šta misliš“, rekao je tata.

„Da je tu negde skrivena kamera?“

„Dobro. Ipak ne znam o čemu razmišljaš.“

„Šta si mislio, o čemu sam mislila?“, upitala sam.

„Da je Svetlani do mojih para, zato što sam se s njom upoznao partnerskim posredovanjem, preko interneta...“

„Gde si se upoznao s njom?“, prekinula sam ga.

„Na www.amore-istočnaevropa.com.“

„Oh, www.amore-istočnaevropa.com – zvuči baš ozbiljno!“

„Ironična si, ili...?“

„A ti naivan“, odvrtila sam.

„Na www.partnersko-posredovanje-test.de, ovoj agenciji je dodeljena visoka ocena“, prigovorio je.

„Pa ako www.partnersko-posredovanje-test.de tako kaže, onda je Svetlana sigurno visokomoralna osoba koju ne zanima ni tvoj novac, niti državljanstvo“, pecnula sam ga.

„Svetlanu uopšte ne poznaješ!“, tata se osetio veoma uvređenim.

„A ti?“

„Bio sam prošlog meseca u Minsku...“

„Stani, stani, stani – sve mašine stop!“ Poskočila sam sa stolice i stala pred njega. „A rekao si mi da posećuješ Jerusalim s crkvenim horom. Toliko si se radovao Crkvi Svetog groba.“

„Slagao sam.“

„Lagao si sopstvenu kćer?“ Nisam mogla da poverujem u to.

„Zato što bi me zadržala.“

„I to pod pretnjom oružjem.“

Tata je uzdahnuo. „Svetlana je jedno izuzetno dražesno biće.“

„Da, verujem. Već sada me razdražuje“, odvrtila sam.

„Ali...“

„Bez – ali! Ludost je osloniti se na takvu ženu!“

Tata mi je odvratio s nekom mešavinom prkosa i tuge: „Ne dopuštaš mi sreću.“

To me je pogodilo. Naravno da mu želim sreću. Od svoje dvanaeste, od dana kada ga je mama napustila, želela sam da ga vidim srećnog.

Još onda kada je, beo kao zid, stao pred mene i saopštio mi da se mama iselila, nisam mogla da poverujem u to. Pitala sam ga zar nema baš nikakve šanse da nam se ona vrati.

Ćutao je. Dugo. Naposletku je ćutke odmahnuo glavom. Tada je zaplakao. Trebalo mi je neko vreme da to shvatim: moj tata plače. Pošto nikako nije uspevao da se zaustavi, zagrlila sam ga. Plakao mi je na ramenu.

Niko s dvanaest godina ne treba da vidi svoga tatu uplakanog.

Samo sam pomislila: „Dragi Bože, učini da ponovo sve bude dobro. Da mu se mama vrati.“ Ali moja molba nije uslišena. Možda je Bog upravo morao da spasava ljude u Bangladešu od katastrofalnih poplava.

Sada je tata konačno, posle toliko godina, ponovo bio srećan. Ali umesto da se radujem zbog njega, jedino sam strahovala da ga ponovo ne vidim u suzama. Ta Svetlana će mu sigurno slomiti srce.

Odlučno mi je rekao: „Samo da znaš da ću Svetlanu dovesti na venčanje.“

Potom je izašao i donekle teatralno zalupio vrata – barem mi se tako učinilo. Zurila sam još neko vreme u tom pravcu, a onda mi je pogled pao na raspored sedenja i uhvatila me je migrena.